

MATTI REMES

VIIMEINEN NÄYTÖS

TAMMI

MATTI REMES

VIIMEINEN NÄYTÖS

TAMMI

HELSINKI

RUBEN WAARA -SARJA:

Viittä vaille kuollut, 2023

Norjalainen tyttöystävä, 2021

Periaatteen mies, 2019

Regatta, 2016

Tappaja, 2013

Pako, 2011

Sukellus, 2009

Vain muutaman neliön tähden, 2007

Islantilainen syleily, 2006

Tappava tuliainen, 2005

Verenpunainen spiraali, 2004

Tappotanssi, 2003

Teoksessa on siteerattu lauluja *Rakkaus kasvoista kasvoihin*
(san. Sauvo Puhtila) ja *Sydämeeni joulun teen* (san. Vexi Salmi).

1. painos

© Matti Remes ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-6823-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Nosturi-kahvilaa Hangossa ei ole, eikä Naulakauppiaan talolle löydy todellista esikuvaa. Ne, samoin kuin romaanin henkilöahmot, ovat täysin kirjailijan mielikuvituksen tuotetta. Kaikki yhteydet oikeisiin henkilöihin ovat tahattomia ja sattumanvaraisia.

*Todellisuus on yhtä kuin ne harhat,
joista olemme samaa mieltä.*

RUBEN WAARA

PROLOGI

AAMU ON ILTAA VIISAAMPI

Mies käynnisti avoveneensä hiljaisen nelitahtimoottorin. Aikainen aamu Hangon itäsatamassa oli vaikuttava näky, meri odotti rasvatyynenä ja merisumu leijaili laitureiden ja niihin kiinnitettyjen veneiden ympärillä. Liikkeellä oli vain muutama ihminen. Joku käveli pyyhe harteillaan suihkuun, joku kolkutteli kahvilan ovea aamupalan toivossa. Huvi-veneissä nukuttiin vielä.

Miehen mielestä parasta hänen uudessa kotikaupungissaan oli meri, sen läheisyys ja sen sadat erilaiset olomuodot tyvenistä myrskyihin. Hän oli asunut kaupungissa vasta vajaan vuoden eikä tuntenut läheskään kaikkia hankolaisia, ei tiennyt heidän tapojaan tai klikkejään. Silti hän oli tullut siihen tulokseen, että Hanko ruokki paitsi rakkauden myös kateuden tunteita.

Veneretkestä oli sovittu spontaanisti, naisen toiveesta ja halusta viettää auringonnousu ja aamun tunnit kauniilla luodolla. Oikeasti nainen pelkäsi merta, koska ei ollut siihen tottunut.

Mies odotti tapaamista jännittyneenä. Tämänkaltainen seikkailu oli hänelle jotain uutta: viehättävä seuralainen, vain he kaksi lämpimällä kalliolla...

Hän oli luvannut poimia naisen kyytiin keskustan ulkopuolelta, Neljän tuulen tuvan laiturista. Näin kukaan ei näkisi heitä ja tapaaminen pysyisi ehdottoman salassa. Miehen etukäteen valitsema luoto sijaitsi kahvilan lähellä, vain muutaman sadan metrin päässä aavalla merellä ja silti täydellisesti omassa rauhassaan.

Miehen avovene lipui satama-altaassa kohti aukkoa, joka pilkisti aallonmurtajien välistä. Hän seisoi ratin takana ja tunsu olonsa miehekkääksi. Hän oli tyytyväinen löydettyään seuralaisen, joka ilmiselvästi halusi tapaamiselta samaa kuin hänkin.

Aallonmurtajaa lähestyi meren puolelta pienehkö musta kumivene. Sen vauhti oli kova. Mies hiljensi antaakseen tulijalle reilusti tilaa, mutta vene suuntasikin suoraan häntä kohti ja pysähtyi aivan kylkeen kiinni. Kumiveneen ponttoni natisi.

Kumiveneestä häntä tuijotti mies, joka oli peittänyt kasvonsa kommandopipolla. Yllättäen miehen käteen ilmestyi jostakin haulikko, jonka piippu sojotti tanassa.

– Saat meiltä pian viestejä. Olemmehan niistä samaa mieltä?

– En tiedä viesteistä yhtään mitään.

– Onko meillä sopimus? pipomies tivasi.

Veneiden kyljet hankasivat vasten toisiaan, vaikka aaltoja oli vain nimeksi.

– Jos et osoittelisi sillä haulikolla...

Silloin pamahti. Laukaus oli niin tiukka ja kovaääninen, että se olisi voinut herättää koko kaupungin.

Avoveneen tuulilasi hajosi säpäleiksi, ja mies tarrasi käsi-varteensa, johon oli saanut osuman joko lasinsirpaleesta

tai muutamasta haulista. Hän tunsi, että kämmen kostui verestä. Hetkeen hän ei pystynyt kuin haukkomaan henkeään.

– En minä voi vaikuttaa, olen vain –, hän sai lopulta sanottua.

Mutta ampuja ei jäänyt kuuntelemaan vaan peruutti pois avoveneen kyljestä, kääntyi ympäri ja kaasutti Tulliniemen suuntaan.

Mies lysähti istumaan penkille. Veripisarat tipahtelivat hänen käsivarresta avoveneen pohjalle.

1

VALOKUVA VALEHTELEE AINA

Ruben Waara kallisteli päätään puolelta toiselle ja katselee mietteissään isokokoisia valokuvia, jotka olivat esillä Hangon kaupungintalon Galleriassa. Paikallinen valokuvaaja oli ripustanut sinne näyttelyn, joka sisälsi kymmenen värikuvausta Hangon keskustan huviloista ylhäältäpäin nähtynä.

Valokuvaaja Nils Torsten oli innostunut uudesta aluevaltauksestaan toden teolla. Hän oli jopa hankkinut entistä tehokkaamman dronen, pienen kauko-ohjattavan kopterin, joka oli tarkoitettu ammattimaiseen kuvaamiseen. Vaikka Torsten, jota monet kutsuivat myös Hej Torsteniksi, oli jo kypsässä iässä, hän oli teknologiasta hyvin kartalla.

Torsten oli viettänyt lukemattomia tunteja kaupungin keskustassa sijaitsevan vesitornin näköalatasanteella ja ohjannut droneaan sieltä käsin. Nyt kuvissa näkyi kaikenvärisiä ja -muotoisia kattoja, torneja ja kuistirakennelmia. Puita ja pensaita oli talojen ympärillä yllättävän paljon. Appelgrenintiellä sijaitseva vanhojen pitsihuviloiden alue näytti lähestulkoon viidakolta, jossa risteilivät tiet ja polut.

Tuntui kuin talojen savupiipuista olisi voinut kurkistaa suoraan sisään ja nähdä asukkaat arkitoimissaan.

Waara otti välillä muutaman askeleen taaksepäin ja yritti pohtia, mikä talo missäkin kuvassa oli. *Omituinen kuvaustapa*, hän ajatteli. Tututkin paikat ja rakennukset näyttivät täysin erilaisilta lokkien perspektiivistä.

– Olen samaa mieltä, totesi silloin joku hänen selkänsä takana.

– En minä sanonut mitään, Waara sanoi ja hymyili vieraille naiselle, joka oli ilmestynyt siihen kuin tyhjästä.

– Pääsi päällä oli puhekupla, luin siitä. Arvasin mitä ajattelit, kun kallistelit päätäsi kuin yrittäisit tunnistaa paikkoja.

Koska nainen oli Waaran mielestä varsin viehättävä, oikea punatukkainen kaunotar, hän lähti keskusteluun mukaan. He vaihtoivat muutaman mielipiteen Torstenin erikoisista valokuvista. Nainen puhui hyvää suomea, mutta murtaen ja jotenkin vanhahtavalla tavalla.

– Asun tuossa, nainen sanoi ja osoitti yhdessä valokuvassa näkyvää vihreäkattoista taloa. Sitten nainen jatkoi antamatta Waaralle suunvuoroa. – Nina Bixio.

Waara ojensi naiselle kätensä.

– Ruben Waara.

– Tiedän kyllä.

– Et voi tietää, emmehän ole koskaan tavanneet.

– Olet Hangossa melko tunnettu, Nina Bixio sanoi.

Siihen Waara ei kyennyt vastaamaan mitään. Hän ei tiennyt, oliko hän kohtaamilleen ihmisille tuttu hyvässä vai pahassa. Vuosien saatossa oli tapahtunut kaikenlaista, ja tuttujen joukossa oli varmasti myös vihamiehiä.

Nina Bixio huomasi Waaran epäröinnin ja nyökkäsi kohti ovensuussa puuhastelevaa Torstenia.

– Hän kertoi, kuka olet.

Torsten huomasi heidän tuijotuksensa ja huikkasi omin-
takeiseen tyyliinsä iloisen *hej'n*.

Keskustelu kuitenkin tyrehtyi siihen. Waara mutisi Nina
Bixiolle jotain epämääräistä, joka luultavasti tarkoitti *hei
hei, oli mukava tavata*, ja kirjoitti sitten nimensä vieras-
kirjaan.

Kadulla Nina Bixio juoksi hänet kiinni.

– Haluan antaa sinulle puhelinnumeroni. Minulla on
tärkeää asiaa.

– Minkälaista asiaa?

– Kerron myöhemmin, Nina Bixio sanoi ja kiiruhti takai-
sin galleriaan.

2

TOTUUS KUULUU LASTEN SUUSTA

Aurinko paistoi lämpimästi, ja Waara päätti tehdä pienen kävelykierroksen gallerian vieressä sijaitsevassa Kirkkopuistossa. Puisto näytti kauniilta, kun sen toisella puolella kimalteli aava meri. Käppyräisiksi kasvaneet männynrungot leimasivat näkymää ja kertoivat, että oltiin lähes ulkosaaristossa. Tuulta oli tänään vain nimeksi. Kaukana erottuivat Appelgrenintien vanhat pastellinväriset huvilat.

Hiekkatiellä Waaran takaa kuului renkaiden rahinaa. Pikkupoika ajoi tietä pitkin polkupyörällään ja toinen juoksi nauraen perässä. Waara tunnisti pyörää polkevan pojan, se oli Daniel hänen naapurustostaan. Myös pojan äiti Riina näytti touhuavan puiston leikkipaikalla perheen kuopuksen kanssa. Viimeksi heidän kohdatessaan kadulla Daniel oli kysynyt Waaralta, oliko tämä kukkakauppias, koska tällä oli yllään kukkapaita ja vihreä lippis. ”Näytät ihan kaalimadolta”, poika oli sanonut.

Waara tiesi pojan uteliaaksi, estottomaksi ja puheliaaksi tapaukseksi. Nyt Daniel oli jo ehtinyt hänen luokseen ja jarrutti voimakkaasti.

– Kävitkö äsken näyttelyssä? poika kysyi pikkuvanhasta ja osoitti sitten ylpeänä jarrutusjälkeään. – Katso, miten hieno.

Toinenkin poika pääsi heidän luokseen. Hän oli kaveriaan tummatukkaisempi.

– Kävin kyllä, jos tarkoitat valokuvanäyttelyä. Oletko itse nähnyt sen?

– Oletko yksityisetsivä vai sittenkin roisto? Daniel jatkoi juttuaan ja napitti Waaraa ruskeilla silmillään.

– Miksi epäilet, että olisin roisto?

– Isä sanoi niin.

– Vai niin, Waara murahti ja päätti jatkaa matkaansa. Hän kuitenkin kääntyi vielä Danieliin päin vastatakseen tämän alkuperäiseen kysymykseen.

– En ole kumpikaan, en roisto enkä etsivä.

Waaran olisi tehnyt mieli lisätä perään *perkele*, mutta onnistui estämään aikeensa. Maine kantoi niin hyvässä kuin pahassakin.

Daniel lähti seuraamaan häntä pyörällään. Tummahiuksinen poika juoksi taas perässä.

– Isä sanoi, että sinulla on roistokavereita, Daniel selitti kuin pahoitellen äskeistä väärinkäsitystä.

Waara naurahti ja yritti hätyytellä poikaa pois luotaan, sillä hän oli jo melkein puiston laidassa.

– Minusta tuntuu, että te ette saa tulla näin pitkälle.

Pojat eivät tehneet elettäkään kääntyäkseen.

– Näitkö sen valokuvan, jossa joku veti toista ihmistä jaloista pusikkoon?

– Ei, sellaista minä en nähnyt, Waara sanoi ja yritti taas jatkaa matkaansa.

Äkkiä Danielkin näytti huomaavan, että hän oli päätenyt liian kauas puiston reunaan. Hän päätti palata äitinsä

luo, joka jo viittoili leikkipaikalta huolestuneen näköisenä. Tummahiuksinen kaveri näytti empivän, mutta lähti lopulta Danielin perään.

Päästyään pojista eroon Waara katsahti kelloonsa ja pohti hetken, mihin menisi syömään lounasta. Tunnin kuluttua hänen pitäisi olla takaisin satamassa, missä hän työskenteli jo toista vuotta ajojärjestelijänä ja konttoripuolen yleisesimiehenä. Waara päätti houkutella lounasseurakseen Rean, joka oli aloittanut työpäivänsä kukkakaupassa ani varhain.

Kävelykadun varrella sijaitsevassa pienessä myymälässä vastaan hyökyi kostea sisäilma. Pari asiakasta kierteli valitsemassa valmiita kimppuja, joita Rea esitteli heille parhaansa mukaan. Waara ei malttanut jäädä odottamaan vuoroaan.

– Ehditkö lounaalle? hän kysyi Realta heti tilaisuuden tullen.

– Etkö näe, että minulla on tekemistä?

Waara tunsu Rean hyvin, ja äänensävyistä ja kehonkielestä oli pääteltävissä, että Rea oli joko pahalla päällä tai vihainen miesystävälleen jostain selittämättömästä syystä. Niinpä Waara poistui myymälästä vähin äänin. Toinen asiakkaista jäi tuijottamaan hänen peräänsä.

Pikkukaupungissa ei ollut lounaspaikoista ylitarjontaa, ja Waara kaipasi vaihtelua. Lopulta hän valitsi Bulevardilta tuiki tuntemattoman pitserian, koska päivä oli joka tapauksessa pilalla.

Kun hän ohitti kaupungintalon sisäänkäynnin, hän oli törmätä mieheen, joka ryntäsi kadulle vähän liiankin kovalla tohinalla.

– Perkele, mies kirosi. – Hesalaiset tulevat tänne ja ottavat kaiken, mutta eivät anna mitään.

– Moi vaan, Waara sanoi ja astui sivuun.

– Kappas, Ruben Waara, kaikkien keski-ikäisten naisten sankari, mies sanoi ja leppyi hetkessä.

– Miten niin keski-ikäisten, miksei kaikkien?

Alexi Torikka oli eläköitynyt veturinkuljettaja, joka oli päättänyt käyttää kaiken energiansa taisteluun kaupungin virkakuntaa vastaan. Hän oli valituksistaan kuuluisa. Hän laati muistioita ja korjausvaatimuksia kaupungin teke- mistä päätöksistä huolimatta siitä, minkälaisia ne olivat. Hän etsi muotovirheitä ja löysikin niitä melkein jokaisesta kaupunginvaltuuston tai -hallituksen päätöksestä. Milloin jotain tahoja ei ollut kuultu, milloin jokin hanke oli ollut liian vähän aikaa esillä ilmoitustaululla tai jokin paperi oli toimitettu eteenpäin liian myöhään. Torikan itsensä mielestä valitusten syy oli selvä: asiat piti tehdä oikein, rehellisesti ja lain kirjaimen mukaisesti. Erityisesti hänen silmätikkunaan olivat kaikki uudet rakennushankkeet. Lisäksi hän oli vastustanut nuoren ja tehokkaana pidetyn Simo Suurniemen valintaa kaupunginjohtajaksi. Olisi pitä- nyt valita joku oman kylän pojista.

Torikka oli niin sanotusti vanhan liiton jäärä, jonka asen- teet kumpusivat yhä taistolaisuudesta, kapitalistien ja prole- tariaatin välisestä kamppailusta. Michelle oli turha mennä sanomaan, että se juna oli mennyt vuosikymmeniä sitten.

– Mikä nyt on ongelmana? Waara kysyi.

– Kuningatarvuori on jo pilattu, ja nyt aiotaan rakentaa Varisniemikin täyteen, Torikka sanoi. – Mutta se ei onnistu, me käymme taistoon.

– Ketkä me?

– Älä kuule, Waara, ala vittuilla.

Jostain syystä Waara piti Torikasta. Hän ei tuntenut miestä kovin hyvin, mutta he olivat törmänneet joskus

kaupungilla ja istuneet samoissa kahvikuppiparlamenteissa, niinä harvoina kertoina kun Waara sellaisiin oli osallistunut. Olipa Alekski joskus pyytänut häntä mukaan varjohallitukseenkin, joka kokoontui hänen kotonaan kerran kuukaudessa. Waara ei ollut mennyt, koska hän oli monessa asiassa Torikan kanssa eri mieltä. Asiat eivät olleet niin mustavalkoisia kuin Torikka esitti, ja Waara halusi pysyä kaukana hankolaisten keskinäisistä kiistoista. Hänen mielestään edustuksellinen demokratia hoiti asiat lopulta melko hyvin.

– Tulen kaupungin tiedotustilaisuudesta, Alekski Torikka sanoi ja viittasi kohti kaupungintalon sisäänkäyntiä. – Kaksi helsinkiläistä kiinteistökeinottelijaa oli paikalla kertomassa, että he aikovat raikata hienon niememme ja rakentaa sinne loma-asuntoja ja merivesikylpylän.

– Täsmälleen noilla sanoillako asia ilmaistiin?

– Ei, vaan kauniisti ja moniselitteisesti, enkelien tai seireenien tapaan.

– Eiköhän koko hanke ole vasta ideointitasolla, Waara sanoi.

– Juuri siksi asiaan pitää puuttua heti. Muuten joku pääsee sanomaan, että suunnitelmat ovat niin pitkällä, ettei niitä voi perua ilman mittavia kuluja.

Se oli totta. *Olisitte sanoneet aiemmin*, kuului tuttu mantra.

– Onko jotain jo tehty? Waara kysyi, vaikka hänen ajatuksensa meinasivat lähteä harhailemaan.

– On, Torikka vastasi heti. – Kaupungin pitäisi muuttaa viipymättä Varisniemen voimassa olevaa yleiskaavaa ja myydä tonttimaat jollekin yritykselle.

– Hmm, Waara sanoi ja vilkaisi kelloaan. – Kylläpä aika rientää.

- Ympäristöarvoista ei välitetä lainkaan –
- Minun täytyy mennä. Lounastunti loppuu kohta, ja koirakin pitää käydä kusettamassa, Waara keskeytti ja osoitti pitseriaan päin. Hän ei jaksanut keskittyä kunnan kaavoituspolitiikkaan juuri nyt, sillä nälkä oli yhteiskunnallista vaikuttamistakin painavampi seikka. Oikeastaan hän ei ollut sillä tuulella, että olisi jaksanut perehtyä koko asiaan.
- Jäisit eläkkeelle, niin olisit vielä kiireisempi, Torikka naurahti, heilautti kättään ja katosi kulman taakse.

3

KAUPUNGIN PAREMPI PUOLI

Seuraavana päivänä Waara huomasi palaavansa yhä uudestaan Danielin kysymykseen valokuvasta, jossa joku raahasi toista ihmistä jaloista pusikkoon. Se ei jättänyt häntä rauhaan. Mielikuva risteili aivojen hermosoluissa voimakkaampana kuin Waaran lukemattomat muut ajatukset.

Työviikko satamassa oli jo takanapäin, mutta Waara ei ollut suinkaan laiskotellut vaan viettänyt lauantaisten aamupäivän Nosturissa. Kahvilan nykyinen omistaja, Stina Melberg, oli jo pitkään kaupannut Waaralle Rantakadulla sijaitsevaa ravitsemisliikettään. Ajatus omasta kahvilasta oli tuntunut Waarasta ensin absurdilta, mutta sitten jokin siinä oli alkanut kiehtoa. Kahvilan pitämistä oli harjoiteltu ensin kesäloman aikana ja sen jälkeen viikonloppuisin, ja pikkuhiljaa Waaralle oli valjennut, mitä sellainen yrittäjäyys todella merkitsi. Ostoa voisi sanoa pahaksi virheeksi tai jopa katastrofiksi. Mutta oli siinä puolensakin: hän saisi uuden työn ja parhaassa tapauksessa Rean tai tyttärensä Veran toimintaan mukaan. Siitä pitäisikin puhua, kun Vera tulisi käymään Hangossa.

Nyt kun Waaran kahvilavuoro oli päättynyt, uteliaisuus voitti ja hän päätti poiketa uudestaan kaupungintalon Galleriassa. Reakin oli töissä, joten kiirettä kotiin ei ollut, ja näyttely oli auki viimeistä päivää.

Värikkäät valokuvat oli jo nostettu pois gallerian seiniltä. Valokuvaaja Hej Torsten pakkasi teoksiaan kuplamuoviin suuren pöydän ääressä. Laiha, lähes kaksimetrisen valokuvaaja oli kumartunut keskittyneenä työnsä ääreen eikä nostanut katsettaan, vaikka kuuli jonkun saapuvan.

– Tulin takaisin, Waara sanoi.

– Hej. Huomaan kyllä, Torsten sanoi ja vilkaisi Waaraa.

– Haluatko ostaa yhden valokuvistani?

– En todellakaan.

– Vaikka eihän näissä sinun talosi näy, koska se on Hangonkylän puolella, *svinsidanilla*. Nämä kuvat ovat *fn-sidanilta*, rikkaiden kaupunginosasta.

Waara ei kommentoinut hankolaisten keskuudessa pyörinyttä vitsiä sikapossuista, joita sai pitää vain toisella puolen kaupunkia, vaikka oli siinäkin jutussa historiallinen totuuden siemen. Totta oli myös se, että rautatie oli aikoinaan halkaissut kaupungin ja että sen toisella puolella oli perinteisesti asunut työväenluokka ja toisella varakkaampi väki. Tosin nykyään asetelma oli muuttumassa. Hangonkylää arvostettiin yhä enemmän rauhallsuutensa vuoksi. Keskustan biletysilmapiiri ei kiehtonut kaikkia, ja turistienkin määrä alkoi olla monen mielestä tapissa. Lieveilmiöitä oli alkanut ilmaantua.

– Hieno se sinunkin talosi on, vaaleanpunainen ja mansardikattoinen, Torsten sanoi kuin sovitellen ja jatkoi sitten ontuvia selityksiään. – Näissä kuvissa ei muuten näy merta lainkaan. Pelkkiä kattoja vain. Mutta minä tallennankin kuviini rakennettua kaupunkimiljöötä ja nimenomaan

aikaperspektiivissä, ovathan kaikki talot pitkälti yli satavuotiaita. Vanhoja villoja kylpyläkauden kukoistuksen ajoilta. Yritän osoittaa, kuinka upeita vanhat rakennukset ovat, ja korostaa sitä, että niissä tulisi aina olla kunnon katto. Ajattele nyt vähän. Uusista tasakattoisista taloista ei sitten millään saisi yhtä mielenkiintoisia otoksia.

Torsten oli selvästi päässyt lempiaiheeseensa.

– Tarkoitat tasakattoisilla varmaan uusia kerrostaloja, Waara sanoi keskeyttäkseen arkkitehtuuriluennon.

– Niin, esimerkiksi Helsingin Ruoholahdesta ja Jätkäsaaresta ei löydy mitään näin upeaa.

– Törmäsin eilen Aleksii Torikkaan, joka tuli tohkeissaan kaupungin tiedotustilaisuudesta. Siellä kuulemma puhuttiin suunnitelmasta rakentaa Varisniemeen loma-asuntoja ja merivesikylpylä. Tiedätkö siitä jotain?

– Suunnitelman takana on Linden & Holma -niminen firma. Kävin jokin aika sitten ottamassa heille alueesta valokuvia. Teettivät niiden pohjalta kaiketi hienoja havainnekuvia jollain graafikolla.

– Mitä näistä ihmisistä oikein puhutaan?

– Toisen miehen nimi on Linden ja toisen Holma, siinä kaikki mitä tiedän, Torsten sanoi. – Linden on hintelä ja Holma pulska, vai olikohan se toisinpäin?

Waara ymmärsi, ettei saisi Torstenista tämän enempää irti ja päätti siirtyä itse asiaan.

– Eräs pikkupoika väitti, että yhdessä ottamassasi valokuvassa raahataan ihmistä pusikkoon. Väite on sen verran mielenkiintoinen, että tulit katsomaan kuvaa.

Torsten ei ymmärtänyt, mistä Waara puhui, joten tämän piti toistaa asiansa vähän pidempänä versiona.

– Hej, katsotaan. Tässähän kuvat ovat. Ja pikkupojalla tarkoitat varmaan Danielia, mukava tapaus. Hänellä oli

minullekin asiaa jostain kuvasta, mutta en ehtinyt juuri silloin jäädä kuuntelemaan. Niin moni näkee otoksissani merkityksiä, joita niissä ei faktisesti ole.

Kymmenessä minuutissa he olivat käyneet läpi kaikki valokuvat, eikä raahauskohtausta ollut löytynyt yhdestäkään.

– No se siitä, Waara sanoi.

– Hej, älä vielä lannistu, Torsten sanoi. – Yksi kuvista puuttuu. Eräs asiakas vei sen mukanaan juuri ennen tuloasi. Hän ilmestyi tänne viime minuutilla ja odotti niin pitkään, että sain kuvan pakattua.

– Kuka tämä asiakas oli?

– Nina Bixio, Torsten sanoi. – Punatukkainen nainen, jolla on erikoinen sukunimi.

– Hänet minä jo tunnenkin, Waara mutisi.

– Otan kaikilta ostajilta talteen henkilötiedot, joten tiedän, että hän asuu Appelgrenintiellä. Tosin ei siinä talossa, jonka kattokuvan hän juuri äsken osti.

Waara muisti itsekin saaneensa Ninan numeron. Hän siirtyi syrjään ja soitti naiselle heti, muttei saanut vastausta.

– Erikoista ostajassa oli se, että hän maksoi käteisellä. Se alkaa olla aika harvinaista, Torsten tuli sanomaan Waaralle ääntään madaltaen. – Mutta kyllä minulle raha kelpaa.

– Annoitko kuitin?

– Hej. Tietysti.

– Onko sinulla kuvasta jokin versio omalla koneellasi, Waara kysyi ja osoitti Torstenin läppäriä. – Tarkistetaan se raahausjuttu saman tien.

Torstenilta ei mennyt kuin hetki kyseisen otoksen etsimiseen. Molemmat kumartuivat tuijottamaan ruutua. Torsten zoomasi kohtaan, jossa näkyi kaksi ihmishahmoa.

PIRULLISTA JUONITTELUA AURINKOISESSA ONNELASSA

Hangossa nautitaan vielä loppukesän suloisesta lämmöstä, kun punatukkainen tatuoitu nainen tulee Ruben Waaran juttusille. Varakas vanhus, joka on ollut naisen tuki ja turva vieraassa kaupungissa, on kadonnut kuin maan nielemänä. Samaan aikaan Waaran korviin kantautuu huhuja Hankoon saapuneiden gryndereiden suunnitelmista. He haluavat kahmia itselleen seudun hulppeimmat tontit eivätkä aio jättää rauhaan edes luonnonkaunista Varisniemeä.

Ruben Waara ei voi olla sekaantumatta omituiseen vyyhtiin, jossa jokainen pyrkii päämääräänsä keinoja kaihtamatta.

Mainio **Ruben Waara** on tuttu myös
Murha Hangossa -tv-sarjasta.

